

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **N. D. L.**, zast. Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem v Děčíně, Masarykovo nám. 193/20, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 10. 9. 2004, č. j. 14 Az 75/2004 – 16,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 21. 11. 2003, č. j. OAM-2768/VL-10-P17-2003. Tímto rozhodnutím bylo vysloveno, že stěžovateli se neuděluje azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2, a podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a zároveň bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

Stěžovatel současně s kasační stížností požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Proti uvedenému rozhodnutí žalovaného správního orgánu podal stěžovatel žalobu, ve které ve vztahu k souzené věci zejména uváděl, že důvodem žádosti o azyl nebyly ekonomické důvody, ale důvody politické a dovozoval, že mu měl být udělen azyl dle § 14 zákona o azylu. Stejně tak namítal porušení § 32 odst. 1 a § 33 odst. 2 správního řádu. S odkazem na výše uvedené požadoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Za pronásledování stěžovatele nelze považovat ekonomické problémy, resp. obecný nesouhlas s politikou ve vlasti bez jakýchkoliv konkrétních problémů. K udělení azylu dle § 14 zákon o azylu krajský soud uvedl, že se tímto zabývá správní orgán v mezích své kompetence a vlastního správního uvážení, jehož rozsah nepřísluší soudu přezkoumávat. Stejně tak krajský soud neshledal porušení označených ustanovení správního řádu. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Proti označenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, opírající se o důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který konkretizuje tak, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu a soud, který o věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Jmenovitě zejména namítá, že naplnil ustanovení § 12 zákona o azylu, tedy byl pronásledován, resp. měl odůvodněný strach z pronásledování z tam vymezených důvodů. Doplnil, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, obává se návratu do vlasti a nebylo přihlédnuto k jeho osobní situaci a poměrům ve Vietnamu.

Na základě výše uvedeného pak stěžovatel požaduje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti obecné vyjádření, ve kterém vyjádřil nesouhlas s podanou kasační stížností. Zejména uvedl, že stěžovatel nekonkretizoval důvody vymezené § 12 zákona o azylu. Závěrem uvedl, že návrh na přiznání odkladného účinku nepodporuje a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátkou.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku - takové vízum opravňuje cizince

k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že se stěžovatel dovolává důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejprve je třeba se vyjádřit k významu označeného písm., tedy písm. b), počítajícího se situací, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud tyto skutečnosti však v souzené věci neshledal.

Nejvyšší správní soud předesílá, že podle ustanovení § 12 zákona o azylu se *azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 10. 6. 2003 návrh na zahájení řízení o udělení azylu, ze kterého vyplynulo, že v zemi původu měl existenční problémy, nemohl najít stálé zaměstnání. Stejně tak vyplynulo, že nesouhlasí se státní politikou ve Vietnamu; konkrétní problémy však neměl. Nejprve odejel do Ruska, tam byl asi rok, když získal finanční prostředky na cestu, odejel do České republiky. Označené problémy specifikoval dále v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 18. 9. 2002, kde uvedl, že z Vietnamu odešel z ekonomických důvodů.

Doplnil, že žádné jiné problémy, tedy ani problémy se státní politikou, jak uváděl v žádosti, neměl. K otázce ochrany lidských práv ve Vietnamu uvedl, že ve Vietnamu není dobře, někteří lidé jsou bohatí, jiní chudí a to není spravedlivé. Dle vyjádření stěžovatele se to, že ve Vietnamu nejsou chráněna lidská práva, nijak osobně nedotýkalo, ale cítil s chudými lidmi. Posledním impulsem k odchodu ze země bylo, že stěžovatel neměl práci a chtěl v cizině najít lepší život. Na otázku čeho se obává v případě návratu do vlasti odpověděl, že by mu tam nic nehrozilo; měl by ekonomické problémy, neví jak by splatil dluh z půjčky peněz na cestu do zahraničí. Stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočnicka) poskytnuta možnost, aby se s obsahem protokolu seznámil, vyjádřil se k němu, resp. navrhl jeho doplnění. Této možnosti nevyužil.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud a jejich závěr o nedůvodnosti stěžovatelovy žádosti o udělení azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu. Stěžovatelem uváděné důvody lze podřadit toliko pod důvody ekonomické, které však nespádají pod zákonem o azylu vymezené pronásledování. Stěžovatel tak nesplňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu.

S odkazem na výše uvedené tak nemohl Nejvyšší správní soud stěžovateli přisvědčit v námitkách stran nedostatečného zjištění skutkového stavu ve vztahu k jeho osobní situaci a poměrům ve Vietnamu. Žalovaný správní orgán vycházel z relevantních dostupných podkladů a informací o situaci ve Vietnamu, stěžovatel byl s těmito podklady seznámen, zjištěné skutečnosti nepopíral ani nerozporoval, blíže se seznámit s podkladovými zprávami nechtěl, jejich doplnění nenavrhoval. Skutkový stav byl žalovaným správním orgánem a stejně tak následně i krajským soudem posouzen řádně. Nejvyšší správní soud přitom zcela souhlasí se závěry žalovaného správního orgánu, resp. krajského soudu a odkazuje na ně. Obecné tvrzení o tom, že ve Vietnamu nejsou dodržována lidská práva, přitom nemůže mít za výše nastíněné situace žádný vliv, neboť tyto problémy – jak sám výslovně uvedl do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu - se jej nijak nedotýkaly. Nejvyšší správní soud odkazuje pro úplnost i na svou konstantní judikaturu v této věci, kdy např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42 bylo uvedeno, že *Správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Uvedl-li v řízení před správním orgánem pouze důvody ekonomické, nemůže účinně v řízení o kasační stížnosti namítat [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav, když nezjišťoval důvody jiné, žadatelem v řízení před správním orgánem neuváděné.* Tvrzení stěžovatele o nedodržování lidských práv ve Vietnamu nyní uváděnému v kasační stížnosti tak Nejvyšší správní soud nemohl ve vztahu ke stěžovateli přisvědčit.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani tvrzení stěžovatele o tom, že se obává návratu do vlasti, neb jak vyplynulo z jeho tvrzení ve výše citovaném protokolu, v případě návratu do vlasti by mu nic nehrozilo, měl by toliko ekonomické problémy, a nemohl by splatit dluh, což nelze z pohledu zákona o azylu považovat za důvody bránící vycestování do Vietnamu. Lze tak shrnout, že stěžovateli při návratu do země původu nehrozí žádné z nebezpečí uvedených v § 91 zákona o azylu.

Ani v jedné z námitek vážících se k označenému stížnostnímu důvodu [písm. b) § 103 odst. 1 s. ř. s.] tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než uzavřít, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, žalovaný, který v řízení úspěch měl, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu